

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1824-09-07)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1824-09-07)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 26. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0012.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Grundtvig til Ingemann.
Kristjanshavn. 7de Septbr. 1824.*

Kjære Ven!

Vel har jeg i Dag en Gjæst, som jeg forgjæves viser Døren, ja, som er uforskammet nok til at sidde mig paa Hovedet; men desuagtet vil jeg dog se til et Øjeblik at glemme det ubehagelige Selskab og bilde mig ind, jeg sidder i Enrum hos dig ved den venlige Sø, hvor du lod dig kjærlig omsvæve af mine Minder og Anelser, gjerne tiltale af mit Hjertes Stemme. Det var dig som en Drøm, — ja, hvad kunde det andet være! hvad er vore Minder om det forbigangne, hvad er vore Anelser om det tilkommende, hvad er de vel at ligne ved af alt det naturlige, der vederfares Mennesket, [andet] end Drømme! Ja, saa længe vi ej kan være hjemme i Legemet, uden for saa vidt at være fremmede fra Herren, saa længe Sjælen maa rejse af By, for at komme tils. 27det hellige Land, saa længe er al vor Aandelighed en Drøm, uden for saa vidt Hjærtets skjulte Menneske derved oplives og bevæges; thi kun i den kjærlige Blodsdraabe, som gløder for Aanden, har Aand og Legeme hos os et virkeligt Samfund. Kun derfor kalder jeg noget af det sære, jeg siger, mere end en Drøm, fordi jeg véd, at det Ord, hvori jeg føler Hjærtet ligesom hensmelte, det er mer; men for andre kan og skal det ikke være mer, undtagen de gjøre samme Erfaring, eller Tiden en Gang giver det et højere Vidnesbyrd. Der er kun ét for alle, og som giver alle nok: det er Guds Aand og Ord; og alt, hvad der skal være sandt og godt, maa være udsprunget deraf og strømme tilbage dertil, det er vist; men paa Vejen skal vi ikke gruble, om Syn og Følelse maa vi ej trættes, om ej for andet, saa fordi det er forgjæves.

At mit Maal er baade tungt og haardt, naar jeg taler i Lignelser, er ganske vist; og det bør derfor ikke komme Folk til mindste Forklejnelse, at de finde Talen dunkel. Men derfor er det ogsaa kun, naar man ej havde Øren for Guds Ords Prædiken og for din klare danske Sang, at jeg vilde kalde Marken forhexet; og det var den unægtelig, thi det var tvært imod den danske Natur, og det unaturlige er altid Hexeri. Saa vel det onde som det gode paa Jorden nærmer sig øjensynlig Fuldendelsen i den skarpe, evige Skilsmisse; og ved at betragte de sidste Dage kunde det slet ikke falde urimeligt, at al sand Aandelighed vilde i det mindste en Stund blive husvild paa Marken, og jeg er sikker paa, det en Gang vil ske; men, Gud ske Lov! jeg tror Faren er for denne Gang overstaaet; og naar midt i Forkyndelsen af mit glade Haab nu klinge Toner, som aande bitter Vemod, da er det kun, fordi jeg føler mig drevet til at udtale, hvad der stumt har pint mig, dels fordi denne Udtalelse vel ogsaa skal bidrage til at forsinke Ulykken, og dels fordi den som et Varsel kan formindske den; thi naar jeg tænker mig i deres Sted, som en Gang med min Følelse skal fly her fra, følers. 28jeg, det vilde lette usigelig, naar jeg af en gammel Frændes Kvad saa', at det alt havde svævet for ham, og det ikke blot i en mørk, men i en lys og haabfuld Stemning. Maaske skal jeg snart (thi saa forekommer det mig endnu) ligesom sige Danmark Farvel; men det forvexler jeg ingenlunde med den Flugt eller Rømning, jeg frygtede; thi det staar for mig som en Episode i mit særdeles Præsteliv, der ingenlunde spaar ilde; og det venlige Sorø, som min Hug stod længe til, vil da vist favne mig i en Skikkelse saa ønskelig, som vi maa haabe at se vore Ønsker opfyldte her neden. — Det siger jeg kun, for at du skal vide, hvad min Arkesang betyder; thi for de andre var det godt, om netop den greb dem; thi det har ingen Nød, de blive for bange.

Men — er det ikke dog, som jeg immer har sagt: at der stikker lidt slavisk i de Falstringer! Hvad havde nu Æsbern dér at bestille, hvor han paa et hængende Haar var bleven en Lækkerbidsken for Zemebog! Tak imidlertid for dit Program! ¹⁾ det var ikke ueffent; og vel bander man her paa, det er nu bevist, at alle de Uglebilleder er falske; men det, mener jeg, kommer af, man kjender sig selv saa slet; thi ellers vilde man upaatvivlelig i dem se den store, mytiske Urtypus til den højberømte nordtyske Filosofi, for hvilken man end paa ægte slavisk tilbedende knæler, og bragte hjærtens gjerne Uglebilledet det største Menneskeoffer, man kan tænke sig: Menneske-Ligheden selv, ja, bringer jo efter Evne dette blodige Offer, hver Gang man skildrer Mennesket som et Dyr i Grunden, med en skuffende Aande- Lighed, altsaa en Vanskabning og et Uhyre. Sikkert kommer derfor denne Mytologi i Dyrets Time til stor Værdighed; derfor er min videnskabelige Interesse blandet med en hemmelig Gysen; det er den aandelige Eøverkule, fuld af Tyvekoster fra Syden og Norden.

s. 29Kjærlig Hilsen til eder fra os. Husk ogsaa med et Brev imellem venlig paa din Ven

Grundtvig.

Jeg skrev sidst, at Steffens var kommet, men det var Løgn eller dog en besynderlig Misforstaaelse; han ventes endnu. Vale!